

Životopis Vendulky Jozífově

Paní Vendulka Jozífová se narodila roku 1945. Svůj život prožila v Pardubicích, kde také bydlela. Její tatínek byl inženýr architekt, jenž se podílel na stavbě budovy sokolovny v Pardubicích. Maminka vystudovala ekonomickou školu, ale musela se starat o své příbuzné, takže dělala spíše příležitostná zaměstnání. Pamětnice má sestru o dva roky starší a bratra o jedenáct let mladšího. Vystudovala nejdříve gymnázium a poté pedagogickou fakultu. Celkově vyučovala 35 let na sedmi školách: v Klášterci nad Orlicí, Chocni, Brandýse nad Orlicí, Řečanech nad Labem, Sezemicích, Svítkově a na ZŠ Studánka v Pardubicích. Celá její rodina, i ona měli velké vlohy ke sportu. Už od malička chodila do Sokola, dokonce i po zákazu sokolství docházela do Jednotky Dynamo, kterou reprezentovala v závodním lyžování. Nadále se však věnovala nejen sportu, ale také udržování sokolských ideálů, všem ideologickým tlakům režimu navzdory. Pro děti organizovala tábory v přírodě, které byly pionýrskými podle názvu, ale skautskými svým obsahem.

Na svatbě své sestry poznala bratra jejího ženicha a zamilovala se do něj. Dva roky nato, 24. srpna 1968, měla být oficiální svatba, na kterou si mimochodem sama půl roku háčkovala šaty. Jenže v noci z 20. na 21. srpna byla naše země přepadena „přátelskými“ vojsky v čele se SSSR. Už bylo všechno připraveno, takže museli udělat svatbu dříve, než původně plánovali. Přítomni byli jen snoubenci a dva svědci. Sama pamětnice o takové svatbě říká, že to bylo takové „slzavé údolí“. Když s manželem opustili budovu radnice, hned na chodníku podepsali petici proti okupaci. 24. srpna, když měla být oficiální svatba, byla jen hostina a na ní si svatebčané domluvili, že nebudou zapínat rádio, což byl jediný zdroj aktuálních informací. Všechna ostatní média byla zakázána. Po půl hodině už to ale nevydrželi a celou hostinu stejně jen poslouchali, co nového se v zemi děje.

Dva roky na to se jí narodila dcera a za další dva roky druhá, takže měla úplně jiné starosti, než se dále zajímat o politiku, která se stejně ubírala nesprávným směrem. Zato své děti se rozhodla vést správným směrem, k ideálům, na nichž naše země vyrostla a jimiž by se měla i udržovat. I její dcery se později také věnovaly sportu a docházely do Sokola.

Paní Jozífová se stále těší z dobrého zdraví a okolo sebe šíří pozitivní náladu a energii. Dodnes cvičí v Sokole a také zde sama vede skupinu malých sokolů, což je v jejím věku 73 let opravdu obdivuhodné.